

Παναγίες του Αγίου Όρους

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιον Όρος](#) / [Γενικά Θέματα](#) / [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)



- Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Ένα προσκύνημα στο Άγιον Όρος φέρνει τον επισκέπτη μπροστά από μία σειρά θαυματουργών εικόνων της Υπεραγίας Θεοτόκου, σε όλα τα μοναστήρια της αθωνικής πολιτείας. Η Παναγία είναι η μάνα των μοναχών, είναι η οικονόμος των αναγκών τους, είναι η οδηγήτρια στον πνευματικό τους αγώνα, είναι αυτή που γοργά ακούει τις ανησυχίες και τους καημούς τους, κάνει θαύματα τόσο στην ψυχή όσο και στο σώμα, γίνεται η συνοδοιπόρος στα βήματα προς τον ουρανό, υφίσταται την οργή των εχθρών της πίστης, αλλά και βγαίνει νικήτρια στην πολεμική εναντίον της, καθώς ουδείς βλάσφημος δικαιώνεται, και την ίδια στιγμή όποιος προσπέσει στα πόδια της αισθάνεται μια χάρη αδιόρατη και ευλογημένη. Αυτή της υπέρβασης της μοναξιάς.

Η Παναγία γίνεται ο τρόπος προς έναν άλλον δρόμο, αυτόν της βασιλείας του Θεού. Στις εικόνες της σπουδάζουμε τον χρόνο όχι στην ταχύτητα του παρόντος αιώνος, εκείνη που μας πνίγει στο άγχος, στην πίεση, στη φουρτούνα, στην ανάγκη να μην αφήσουμε δευτερόλεπτο να πάει χαμένο, διότι αλλιώς μας περιμένει η πλήξη, αλλά στον τρόπο της αιωνιότητας, ο οποίος περνά από την προσευχή. Μπροστά στις εικόνες της ακούμε τον εαυτό μας, τη μέσα μας φωνή που μας λέει ότι δεν είναι εδώ η μένουσα πόλη μας, αλλά τα πάντα δείχνουν την μέλλουσα, αυτή της αγάπης, της συνάντησης με τον Θεό και τον συνάνθρωπό, της εμπιστοσύνης στο θέλημα του Θεού, όπως έκανε η Κυρία Θεοτόκος, αυτή που μας υπενθυμίζει ότι η ζωή χωρίς συγχώρεση και ταπείνωση δεν έχει νόημα που ξεπερνά το παρόν.

Και μπροστά σε κάθε εικόνα της νιώθουμε τη φωνή της Μάνας μας που μας νοιάζεται, μας τρέφει, μας παρηγορεί, μας στηρίζει. Νιώθουμε ότι κοντά της δεν είμαστε μόνοι, τόσο μόνοι όσο ο φθόνος των ανθρώπων μας κάνει να αισθανόμαστε, η αδυναμία να συνεννοηθούμε αυθεντικά, οι παράλληλοι μονόλογοί μας που μας κάνουν να λειτουργούμε σαν ξένοι. Εκείνη φιλοξένησε στην μήτρα της τον Αχώρητο. Έθρεψε με το γάλα της τον Τροφέα της κτίσης. Τον κράτησε στα πρώτα του βήματα από το χέρι, Αυτόν που κρατά στη χούφτα Του τα σύμπαντα. Του έμαθε να μιλά και να την ακούει, Αυτόν που είναι ο Λόγος και το ευήκοον ους. Τον συντρέφεψε στον αγώνα του Ευαγγελίου. Τον ακολούθησε μέχρι σταυρού, ταφής και αναστάσεως. Και συνεχίζει να είναι μαζί Του, παρισταμένη ως βασίλισσα εκ δεξιών Του, όχι για να απολαύσει τη δωρεά και τη δόξα, αλλά για να συνεχίζει να μας δείχνει ότι όσο ο Χριστός είναι μαζί μας κι εμείς μαζί Του δεν υπάρχει μοναξιά. Όσο την επικαλούμαστε με τον τρόπο της Εκκλησίας και θέλουμε τις πρεσβείες της εκείνη παραμένει η ακοίμητη λαμπάδα που φωτίζει το σκοτάδι μας για να φτάσουμε στον Ήλιο της Δικαιοσύνης.

Το μόνο που ζητούν οι Παναγίες του Αγίου Όρους είναι η προσευχή μας. Αυτή που μας κάνει να αναφερόμαστε στον Τριαδικό Θεό και να νιώθουμε ότι δεν έχει σημασία ποιοι είμαστε, αλλά ποιοι θέλουμε να γίνουμε, παιδιά του Θεού που δεν θα λυγίσουμε ούτε από το κακό και την αμαρτία, ούτε από τον πειρασμό του αιώνος τούτου, διότι Αυτή δεν μας λησμονεί. Αρκεί ένα «την πάσαν ελπίδα μου εις σε ανατίθημι, Μήτηρ του Θεού, φύλαξόν με υπό την σκέπην σου», που να βγαίνει από την καρδιά μας.

themistoklismourtzanos.blogspot.com